

16. fejezet - Betörés

Másnap reggel még Ron is gyorsan kipattant az ágyból - ami már önmagában is szokatlan volt. Mindkét fiú izgatottan készülődött a veszélyes kalandra. Kapkodva öltözködtek. Ide-oda repkedő pillantással igyekeztek felmérni, minden fontos dolgot magukhoz vettek-e, hogy a váratlan helyzetekben is helyt tudjanak állni.

- Ha így jelentek meg a reggelinél, mindenki számára nyilvánvaló lesz, hogy készültök valamire - mordult rájuk Piton, aki megszokott higgadságával lépett be, útra készen térve vissza a fürdőszobából. A bájitalmester jólismert, mogorva arckifejezését viselte.

- Talán betudják a főzés miatti lámpaláznak - jegyezte meg Pandora, aki ebben a pillanatban lépett be a férfi nyomában.

- Ragaszkodom hozzá, hogy kerüljük a feltűnést! Félő, hogy így is gyanúsak leszünk azoknak, akik megfigyelés alatt tartanak - ellenkezett a férfi.

- Szerintem, ha feltűnően idegesek vagyunk, az csak csinál egy kis reklámot a bemutatónak - vigyorgott feszülten Harry.

- Mi az a reklám? - bámult rá értetlenül barátja.

- Hát... - Harry egy kissé elbizonytalanodott, hogyan is fogalmazza meg. - Amikor a muglik pénzt akarnak kapni egy új dologért, legyen az mozifilm, könyv, vagy valamilyen egyéb árucikk, nagy hírverést keltenek neki. Plakátokon, rádióban és tévében mutogatják, vagy mindenféle híreket terjesztenek róla, hogy minél többen fizessenek érte.

- És ez működik? - ámult tátott szájjal.

- Furcsamód még akkor is bejön nekik, ha csupa rosszat állítanak, mert a botrány még inkább felkelti az emberek kíváncsiságát - vonogatta a vállát Harry.

- Erre most nincs idő! Máskor műveld ki Weasleyt, ma már meglesz enélkül is! - vakkantotta ingerülten Piton.

Visszafojtott izgalommal indultak az étkezőbe.

Reggelinél minden az eddig megszokott rendben zajlott. Ron fokozott mohósággal leplezte idegességét, Harrynek azonban egyáltalán nem volt étvágya. Az étkezés végeztével bájitalmesterek, tanítványok és inasok mindannyian elkezdtek átszállingózni a szemközti előadóterembe. Piton, aki csak sietve bekapott néhány falat pirítóst, megvárta társait az előtérben, az előadóterem bejárata közelében.

- Redway, Halding, térjenek vissza a lakosztályomba, és mindent készítsenek elő a délutáni bemutatóra! - Fordult inasai felé szigorú vonásokkal Piton. - Ma kivételesen felmentést kapnak az előadás alól. Ügyeljenek a hozzávalók tökéletes tisztaságára, különben a nyár hátralevő részét állati belsőségek feldolgozásával fogják tölteni!

- Igenis, mester - A fiúk engedelmesen fejet hajtottak, mindössze Ron fülének vörösségén látszott, mennyire gyűlöli a megalázó helyzetet.

Sietős léptekkel megindultak a szállásuk felé.

- Fogadjunk, hogy élvezte - morogta Ron, amint a szobájukhoz vezető folyosóra kanyarodtak.

- Ugyan már, csak a dolgát tette - mentegette a férfit Harry. - Végül is így volt hiteles. Siessünk!

Pandora és Piton ezalatt látszólag halk szakmai beszélgetésbe merültek, és megvárták, míg a vendégek nagy része elfoglalja a helyét az előadóteremben.

- Ne lepődjön meg semmin, csak viselkedjen természetesen! - utasította halkan Piton.

Pandora meglepődött a férfi pillantásán: Szemében egy pillanatra felvillant valami, amit nem tudott beazonosítani. Amikor határozottan bölintott, a bájitalmester valamivel hangosabban felcsattant:

- Miss Dearman! Komolyan azt állítja, hogy elfelejtette kigyűjteni az utóbbi száz év hasonló kísérleteinek hatékonysági mutatóit!? Azt képzeled, azért van itt, hogy flörtöljön a professzorokkal a karrierje egyengetése érdekében? Ne kerüljön a szemem elé az elvárásaimnak megfelelő dokumentáció nélkül!

- Igenis uram - habogta megalázottan a boszorkány, és zavartan lesütött szemmel, szinte futva indult meg a könyvtár szintjére vezető csigalépcső felé.

Első döbbenetét a következő pillanatban felváltotta a felismerés: büntudatot látott a férfi szemében. Utólag belegendolva - tudván, hogy nem neki szánták a megjegyzést -, kifejezetten mókásnak találta a színjátékot. Magában mosolyogva haladt felfelé.

Az ajtó közelében helyet foglaló mesterek megértően bólogattak a jelenet láttán, míg az inasok és a tanítványok együtt érző pillantást küldtek a távozó után. Az egyetlen kivétel Draco Malfoy volt. A fiatalember keskeny ajkain a káröröm mosolya terült szét.

A boszorkány ezalatt - hogy hiteles alibit szolgáltatson -, egyenesen a könyvtárba sietett.

A főkönyvtáros kísértete már ismerősként köszöntötte. Széles mosollyal üdvözölte, és néhány perc alatt előkereste számára a megfelelő szakirodalmat. Pandora sietve nekilátott a jegyzetelésnek. Egy darabig látszólag elmélyülten, némán dolgozott, majd hirtelen körülnézett, és kezeit idegesen tördelve felpattant. A néma teremben hangosan kopogó léptekkel a kijárat felé indult.

- Már végzett is, kisasszony? - lebegett elé csodálkozó arccal a kísértet.

- Ó, attól még messze vagyok, Mr. Agaton. Rettenetes dolog történt. A mesterem nagyon szigorú, és amilyen szétszórt vagyok a délutáni előadás miatt, sajnálatos módon a szobámban felejtettem a listát, amit írt. Kitekeri a nyakamat, ha megtudja, hogy egy ilyen hanyagság miatt késlekedem a rám bízott feladattal - szabadkozott aggodalmasan. - Hamarosan visszajövök.

- Ne aggódjon, a könyveket az asztalon hagyom, hogy folytatni tudja a munkáját.

- Ugye nem árulja el az ügyetlenségemet? Ha valakitől megtudja, többé látni sem akar majd...

- Nem venném a szívemre, ha így járna, Miss Dearman. Lakat lesz a számon, bízhat bennem - felelte bizalmasan közelebb hajolva az áttetsző aggastyán.

- Köszönöm szépen. Nagyon kedves - mosolygott rá hálásan Pandora.

Kilépett a folyosóra és becsukta maga után a könyvtár súlyos ajtaját. A folyosó tantermek felőli vége koromsötéten ásított felé. Egyetlen nesz sem hallatszott. A biztonság kedvéért várt még néhány pillanatot, majd amikor megbizonyosodott róla, hogy egyedül van, kiábrándítást szórt magára.

Ezalatt a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében két alak osont némán lopakodva a Durmstrang folyosóin.

Az első probléma, amivel Harrynek és Ronnak szembesülniük kellett, a mágikus világítás volt. Ha nem akarták magukra vonni egy véletlenül arra kószáló figyelmét, találniuk kellett valakit, akit szorosan követve elkerülhetik a feltűnést.

A szerencse ezúttal is melléjük szegődött: Ezen a napon ugyanis a közeli szobában elszállásolt Mr. Fellow késve ébredt. Látva, hogy a reggelit már lekéste, a számára kirendelt házimanó szolgálatait igénybe véve a szobájában evett néhány falatot, és csak az utolsó pillanatban indult el a szállásáról. A fiúk az ajtórésen át lesték a folyosót, és amikor megpillantották, gyorsan utána siettek. Néhány lépés után utolérték, a szobájából kilépő varázslót, aki idős korából adódóan meglehetősen lassan haladt. A lopakodók aggodalmas képpel számolták az elfecsérelt perceket, míg az aggastyán lépteit követték.

Amikor eljutottak az előadóterem mellett nyíló csigalépcsőházig, beléptek a boltív alá. Odalentről hűvös légáramlat csapta meg őket. Harry beleszimatolt a tenger-szagú levegőbe. Elvégzett egy idővarázslatot, és barátjához fordult.

- Még van egy kis időnk. Nézzük meg, mi van odalent!

- Piton megöl, ha nem hajtuk végre a feladatunkat - ellenkezett habozva Ron.

- Csak körülnézzünk, ne aggódj! Bízz bennem, és gyere!

Némán osontak lefelé a keskeny csigalépcsőn. Errefelé nem működött a mágikus világítás, ám nem sejtván mi vár rájuk, nem mertek fényt gyújtani. Amint egyre lejjebb jutottak, mind kevesebb világosság szűrődött le odafentről. Tapogatózva haladtak előre, míg végül annyira összesűrűsödött körülöttük a homály, hogy semmit nem láttak.

- Világítsunk, vagy forduljunk vissza - nyöszörögte Ron, miközben a vaksötétbe meredve, szédülve kapaszkodott a szűk ívben kanyarodó falakba, és lábával tapogatta ki a lépcsőfokokat.

- *Lumos minimalissimo!*

Harry pálcájának hegye halványan derengeni kezdett, kísérteties árnyékokat vetve a kanyargó lépcsőkre. Jó darabig haladtak lefelé, amikor egy rövid folyosóra jutottak. A túloldalal feketén ásított a másik lépcső feljárata, közöttük pedig - éppen félúton - egy hatalmas, mozdíthatatlannak tűnő kőajtó magasodott a falban.

Döbenten néztek össze. A két aurortanonc minden képzettségét bevetve alapos vizsgálatnak vetette alá.

- Nagyon erős varázslatok védik - súgta Harry. - Ilyesmiket nem tanultunk. Szerintem sötét varázslatok, Piton biztosan tudna velük mit kezdeni.

- Ezt el kell mondanunk neki - vigyorodott el Ron. - Ha meglepjük egy ilyen felfedezéssel, talán nem fog állandóan ledorongolni minket.

- Akkor legelőször a feladatainkat kéne jól végrehajtani.

- Igaz.

- Induljunk vissza, nehogy lekéssük a találkozó Pandorával!

Ezúttal már nem érezték végtelennek a sötétben való botorkálást, és felfelé valamivel könnyebb dolguk is volt. A könyvtár szintjére lépve, Pandora aggodalmas suttogása fogadta őket.

- Hol voltatok eddig? Azt hittem, valami baj történt.

- Semmi gond, csak megnéztünk valamit - nyugtatta meg Harry.
- Honnan tudtad, hogy jövünk? - csodálkozott Ron, hisz továbbra is a láthatatlanná tévő köpeny alatt rejtőztek.

- Hiába lopakodtatok, ha a szuszogásokat elárult. Olyanok vagytok, akár két fűjtató - felelte a boszorkány, és hallatszott a hangján, hogy mosolyog. - Ezek szerint odalent jártatok?

- Igen... - kezdett volna mesélni Ron, de a nő közbevágott.

- Majd este elmesélitek. Sietnünk kell!

Mindannyian megindultak a tanárok lakrészeinek szintje felé. A fenti lépcsőfordulóba érve a folyosóra nyíló boltív takarásából óvatosan kikukucskáltak a folyosóra. Itt még egyikük sem járt.

Az alsó szintekhez hasonlóan itt is egy kerek előtér fogadta őket, ahol a folyosókkal ellentétben állandóan volt világítás. Innen azonban nem nyílt sem előadó, étkező, vagy bálterem - mint az első szinten - , sem könyvtár - mint a másodikon. Ajtók helyett viszont a hengeres falfelület egészét egy hatalmas, faliújsághoz hasonló dolog borította. Középen egy bonyolult, órarend-szerű táblázat függött, mely úgy tűnt, hogy tanóra- és terembeosztást ábrázol. A mellette fennmaradó helyet mindkét oldalon teletűzdelték pergamenlapokkal és cédulákkal, melyek hirdetések, tájékoztatók vagy üzenetek lehettek. A sötétbe vesző folyosó teljesen néma volt.

- Gyerünk tovább! - nógatta társait Pandora.

Újra nekivágtak a csigalépcsőknek, mely - akár csak a mélybe menet - itt is egyre keskenyebb lett. Harrynek összeszorult a gyomra a gondolatra, hogy ha itt valaki szembejönne velük, mindenképpen lebuknának, és harcra kerülne sor.

Sokáig mentek felfelé, míg végül egy kisebb, ezúttal félkör alakú előtérbe jutottak. Úgy tűnt, hogy immár egy kerek alaprajzú toronyban vannak. Körülöttük a falak hengeresek voltak, a másik csigalépcső feljártig tartó fal pedig teljesen sima volt.

A padló szokatlan módon kétféle színű kőből volt kirakva. A lépcsők környékét és a helyiség feljűk eső felét szürke kő borította, majd egy fekete obszidiánból rakott vonal következett, melynek túloldalán vérszínű kőlapok húzódtak a szemközti falig. A lépcső ikerpárján kívül egyetlen egy út vezetett innen tovább: a tornyot látszólag kettészelő fal közepén magasodó, csúcsíves, vastag fémpántokkal megerősített ajtó. Mellette azonban - mintha csak ajtónállók lennének - mindkét oldalon egy-egy kifejtett norvég tarajossárkány posztolt. Pálcáik fénye megcsillant a vicsorogva kitátott, tűhegyes fogsorokon, és az éles karmokon.

A két fiú még jól emlékezett Hagrid hajdani házikedvencére, Norbertre, aki a szemük láttára kelt ki a tojásból, és végül a lelkes vadőr minden szakértelmének és szeretetének ellenére annyira kezelhetlenné vált, hogy Charlie Weasley gondjaira kellett bízniuk, hogy egy rezervátumban találjon neki helyet. Az előttük magasodó két sárkány azonban cseppet sem hasonlított a kicsi Norbertre. Bár a norvég tarajossárkány a legkisebb testű sárkányfaj, a följük magasodó szárnyetegek hossza így is több volt, mint négy méter. Formájuk hasonlított a Roxfort mellé telepített mennydörgőkhöz, fejük tetején azonban kurta szarvakat viseltek, gerincük mentén pedig jellegzetes taréjsor húzódott egészen a farkuk végéig. Mindkettejüknek fülükbe csengett Hagrid hangja, amint arról áradozik, milyen kitűnő vadász lesz Norbert, ha megnő. Kirázta őket a hideg a gondolatra, hogy a norvég tarajossárkánynak az emberhús a kedvenc eledele, ám egyáltalán nem válogatós: még tengeri állatokat is fogyaszt, és akár egy bálnaborjút is képes elragadni.

- Felkészültetek? - törte meg a csendet Pandora hangja, miután néhány zajvédő varázslattal védte le a termet. Úgy látszott, rá nem tett ilyen mély benyomást a látvány. Ismét olyan céltudatos és maximálisan körültekintő volt, mint amikor legelőször látták Izlandon: minden porcikájával a feladat végrehajtására koncentrált.

A fiúk viszont alig tudták elszakítani pillantásukat a két fenevadtól.

- Máris? - nyögte Ron. - Nem nézegethetjük őket még egy kicsit?

Nyilvánvalóan nem élvezte a helyzetet, de még inkább tartott az élő sárkányok látványától.

- Igaza van, Ron. Kevés az időnk - felelte Harry, miközben lekanyarította magukról a láthatatlanná tévő köpenyt.

- Biztos nincs valami más megoldás? - kérdezte Ron elfehéredő ujjakkal szorítva varázspálcáját. - Esetleg átrepethetnélek...

- A kövekbe karcolt rúnák mindenképpen felébresztenék őket, bárhol is lépsz rájuk. Ne aggódj, meg fogjuk oldani. - felelte Pandora, egy bátorítónak szánt mosoly kíséretében.

A fiúk csak ekkor vették észre a vérszínű kövek szélein körbefutó apró írásjeleket.

- Hát akkor lássunk neki! - sóhajtott Harry.

- Várjatok! Azért nehezítsük meg egy kissé a dolgukat. - állította meg őket a boszorkány. Ezúttal mindhármutra kiábrándító bűbajt bocsátott, majd egy kékes fényben derengő gömb feszült köréjük. A

kísérteties fény még rémisztőbbé tette a föléjük magasodó fenevadak alakját. A jégfal varázslat - mint azt Pandora elmagyarázta nekik - mindenféle tűz ellen nagyon hatékony védelmet nyújt, viszont mindkét irányban áthaladnak rajta a varázslatok, sőt a tárgyak és az élőlények is, így nem nyújtott tökéletes biztonságérzetet.

Harry - Piton utasításait követve - elővett zsebéből egy fél pár cipőfűzőt. Még jól emlékezett az átváltoztatástan órákon tanultakra, amikor végrehajtotta az egyszerű transzformáció fordítottját: a cipőpertli eltűnt, helyén pedig megjelent egy apró, sötétszürke, gombszemű egérke. A kis jószág izgatottan mozgatta hegyes bajuszkáit a fiú tenyerén, ám a következő pillanatban már a padló köveit érezte csöppnyi lábacskaí alatt. Néhány pillanattal mozdulatlanul szimatolt, nem tudván mire vélni a hirtelen jött szabadságot, majd ösztönének engedve sebesen szaladni kezdett a legközelebbi fal felé, hogy annak tövében találjon menedéket. Amint rálépett az első vérvörös kőlapra, a levegőt mágikus feszültség töltötte meg.

Mindháromuknak borsózott a háta, és úgy érezték, mintha az összes hajszáluk égnek állt volna. Harry a jobb oldali, Ron a balra álló sárkányt vette célba, míg Pandora kettejük között állt varázslásra készen.

A köszobrok szürke tömbje a padlótól kiindulva egyik pillanatról a másikra színesedni kezdett. Amint egyre feljebb terjedt rajtuk a varázslat, a karmos lábakat borító pikkelyek rézvörös színezetet kaptak, akárcsak a robosztus testek többi porcikája. Nem volt idejük gyönyörködni a teremtményekben. A vicsorgó pofákat elérve a villásan kunkorodó nyelv körül sorakozó éles fogak fehéren felcsillantak, eszébe juttatván Harrynek, a tankönyvében olvasottakat, miszerint a norvég tarajossárkány harapása mérgező, és rendkívül veszélyes. Mire eszébe villant, hogy figyelmeztetnie kéne társait, már nem maradt ideje a cselekvésre. A következő pillanatban élet költözött a bestiák sárgásan villogó szeméibe, melyek máris préda után kutattak.

A két fiú azonnal kántálni kezdte a Pitontól tanult varázslat ismeretlen nyelvű szavait.

A Harryvel szemben álló sárkány feleszmélve dermedtségéből pislogott egyet, majd száját még hatalmasabbra tátotta. Mélyen beszívta a levegőt, hogy tűzével eleméssze háborgatóját, amikor telibe találta az átok. Mielőtt torkából kicsaphatott volna a láng, a mellébe csapódó varázslat úrrá lett felette, és ismét szürke, élettelen kővé változtatta a ragyogó, színpompás pikkelyeket. A változás ugyanolyan gyorsan végigfutott a szörnyeteg testén, mint az imént, a feléledés folyamata. Az ékkőként ragyogó szemekben ismét kihunyott a fény.

A fiú megkönnyebbülve barátja felé fordult, aki azonban nem volt ilyen szerencsés.

Izgalomban Ron egy másodpercig tévovázott, nem tudván eldönteni hová irányítsa varázslatát a biztosabb siker reményében. Ez azonban óriási hibának bizonyult.

A fenevad a következő pillanatban megmozdult. Érezte a védőpajzsot, hallotta a varázslat szavait, érezte az ellenség szagát, ám egyetlen porcikájukat sem látta. A szeme sarkából mozgást érzékelve a fal tövében szuszogó, apró egérke felé vetődött - aki addigra már a terem sarkában kuporgott -, így Ron újabb átka néhány ujjnyival elsuhant mellette. A sárkány pofája nem volt alkalmas ilyen apró préda levadászásához, így nem volt képes rá, hogy kiharapja szegény kis rágcsálót a sarokból, ám az nem várta meg az újabb támadást. Apró lábai sebesen vitték a fal félköríves vonalát követve, hogy a közelebb lévő, lefelé kanyargó csigalépcső biztonságába érjen. Az egér futását követve a sárkány megfordult, és egyenesen feléjük tátotta félelmetes agyarakkal teli pofáját, hogy tűzével mindent elemésszen.

Harry és Pandora egyszerre mondták ki a varázsigét a döbbenetéből felocsúdó Ronnal. A sárkány mély levegőt vett, ám mielőtt még próbára tehetné volna a jégpajzs erejét, a három varázslat három ponton találta el. Rézszínű játszó pikkelyes bőre szinte azonnal újra kőszürkére fakult, dühtől villámló szemei vakká dermedtek. A tátongó kőtorokban fekete koromfoltot hagyva kihunyott az éledő lángcsóva. Az összeadódó mágiának köszönhetően a folyamat ezúttal egyetlen másodperc alatt játszódott le.

Az egér ezalatt sikeresen elérte a csigalépcsőt és eltűnt a homályban, hogy kiélvezze azt a néhány órát, amíg újra fél pár cipőfűzőként hever majd egy régen használt patkánylyuk mélyén.

- Remek munka volt, fiúk! - dicsérte meg őket Pandora.

- Sajnálom - dadogta Ron megkönnyebbülten, amikor végre lélegzethez jutott.

- Semmi gond. - Harry hátba veregette barátját. - Várható volt, hogy nem fog simán menni. Még szerencse, hogy nem mart meg senkit, a mérgeével ugyanis talán még Piton sem tudna mit kezdeni.

Ron csak tátogott, ám társai már a további teendőket tervezték.

Mielőtt azonban az ajtó felé fordították volna figyelmüket, alaposan szemügyre vették a két norvég tarajossárkányt.

Jelen állapotában Harry ellenfele alig tért el a belépéskor látott köszobortól: a valamivel nagyobbra tátott száj, és a kissé hátrahúzott fej alig volt észrevehető. A másik példány azonban - bár hasonlóan vicsorgó testhelyzetet vett fel, épen háttal állt eredeti pozíciójának.

- Ezt észre fogják venni. Legalább fordítsuk meg valahogy - javasolta Harry.

Az egyszerű lebegtető bűbáj talán még sosem tett ilyen jó szolgálatot, mint most. Igaz, hogy Ronnal ketten nekiveselkedve sikerült csak a levegőbe emelniük a nehéz kőmonstrumot, de végül Pandora

segítségével sikerült éppen eredeti helyére - párjával pontosan szemben - elhelyezni. A boszorkány végül egy könnyed pálcaleyintéssel eltüntette a szobor torkában feketéllő koromfoltot.

- Ron, vedd fél a köpenyt, és maradj itt - adta ki az utasítást.

- Ha jön valaki, csak bénítsd meg, és használd a karkötőt! - tette hozzá Harry, majd megmutatta a nőnek Hermione alkotását, a riasztóként is működő ékszer. Mint minden küldetésen, ezúttal is viselték a praktikus holmit, ám elővigyázatosan a ruhájuk alá rejtették, nehogy szemet szűrjön Draco Malfoynak, akinek lehetett alkalma látni rajtuk.

Ron elfoglalta őrhelyét az igazgatói iroda bejáratával szemközt, pontosan a két lépcsőfeljárt között, hogy mindent szemmel tarthasson, Harry és Pandora pedig szemügyre vették a toronyszoba ajtaját.

Rögtön kiderült, hogy sötét varázslattal zárták le.

- Túlságosan bíztak a sárkányokban - jegyezte meg Pandora, miután az alaposabb vizsgálat kiderítette, hogy átkot vagy riasztó bűbájt nem helyeztek el rajta.

Dumbledore Menedékének biztonsági rendszere után - melynek alapjait még a volt iskolaigazgató helyezte el, utólag pedig a sötét varázslatokban igen jártas Piton fejlesztett tovább -, Harrynek már nem okozott különösebb gondot az ajtó felnyitása. Szélesen elvigyorodott.

- Szerencse, hogy nem használta a személyes mágikus lenyomatát, mint Piton professzor a Roxforti lakosztályán.

- Vagy a vérét, mint Voldemort abban a barlangban... - jutott el hozzájuk Ron mogorva mormogása a hátuk mögül.

- Ha a gyakorlatiasabb oldalát nézzük, lehet, hogy a fia, vagy az igazgatóhelyettes is jogosult lehet az igazgatói iroda látogatására - vágta el a találgatások sorát Pandora.

Ekkorra az ajtó feltárult, és a két felderítő a félkör alakú előtérből egy azt kiegészítő, szintén félkör alakú, jókora helyiségbe lépett. Első pillantásra nyilvánvalónak látszott, hogy a szoba teljesen kitölti a tornyot, mégis zavartan fedezték fel, hogy az irodából jobbra és balra egy-egy ajtó nyílik az ívesen meghajló falakból. Pálcaik ragyogó fénye kísértetiesen mozgó árnyakkal töltötte meg az ismeretlen szobát.

A Roxfort igazgatói irodájából kiindulva, Harry sokkal díszesebb berendezést várt. Itt egyáltalán nem volt jellemző a barokkos túldíszítettség. Minden, amit láttak kifinomult eleganciáról tanúskodott, ugyanakkor a pénzen vehető legmagasabb fokú kényelmi elvárásoknak is megfelelt. Szeme sarkából mozgást észlelve Harry hirtelen hátrébb ugrott, és pálcáját a padlóra szegezte. Dermedten meredt maga elé. Talpa alatt a padlót puha, sötétkék szőnyeg borította, megannyi tengermélyi lényel teleszőve, melyek mind a cipője köré sereglettek. Cápák, ráják, természetes tengeri pókok és kisebb rákok rajzoltak körülötte, távolabbról lassú tengeri csillagok araszoltak felé, míg a szőnyeg közepén egy hatalmas leviatán nyújtogatta felé tapadókorongokkal teli karjait. Pandora néhány lépéssel arrébb szintén hasonló érdeklődést tapasztalt maga iránt. Hamar kiderült, hogy az állatok nem jelentenek veszélyt. Ha régebben volt is mágikus jelentőségük, ma már mindössze a diákok megfélemlítését, vagy dekorációs célt szolgáltak. A szabad falfelületeken vastag kárpitok lógtak, melyeket apró csillagokkal díszítettek, valós csillagképeket mintázva. Úgy tűnt, mintha valóban ragyogtak volna, halvány derengéssel világítva meg a helyiséget.

A bejáratnál szemközt egy széles, mahagóni íróasztal állt, a mögötte álló, trónusszerűen magas támlájú karosszékekkel együtt uralva a helyiséget. Egy fényesre lakkozott, katedrához hasonló, dobogón álltak, melyre két lépcsőfok vezetett fel, a mindenk felett álló hatalmat szimbolizálva. Tőlük jobbra egy robosztus kartotékszekrény állt, míg a másik oldalon egy hasonló méretű, vitrines bútordarab tornyosult. Ennek polcain különféle tárgyak sorakoztak, melyek már első látásra is mágikusnak tündek.

Valami más is magára vonta pillantásukat: Most először láttak ablakot, mióta a Durmstrangba érkeztek, már ha egyáltalán annak lehetett nevezni a két apró, lőrészerű nyílást, melyet vastag üveglap borított, és csak halvány derengést engedett be a külvilágból.

Harry nem tudott ellenállni a kísértésnek és közelebb lépett az egyikhez. Odakint ködbe veszett a táj. Alig lehetett kivenni a szürke foltokkal tarkított hómezőt, és a távolban húzódó, apró szigetekkel tarkított, ólomszínű, végtelen tengert. Oldalra, a közelebb eső ajtó irányába pillantva semmilyen kiszögellést nem látott a tornyon.

- Szerinted hová nyílnak ezek az ajtók?

Pandora a másik ablakhoz lépett.

- Legfeljebb egy keskeny támpillér fut a falon kívül. Tértágító bűbájt használtak - magyarázta. - Vegyük sorban az íróasztalt, azután a szekrényeket. Az ajtókkal majd utána foglalkozunk.

A lágyan ívelő vonalakkal díszített íróasztal fényesen csillogó felületét egyetlen ujjlenyomat sem szennyezte, élesen tükröződött rajta a csontból faragott kalamáris képe. Mellette katonás rendben sorakoztak a pennák a régimódi, elegáns pennatartóban, és egy sötétkék bőrbe kötött mappában Durmstrangos címerrel ellátott, üres pergamenek feküdtek. Az asztalnak mindössze két, egymás mellett húzódó, széles fiókja volt. Harry óvatosan végigvizsgálta az asztal minden pontját, hisz még jól emlékezett

rá, hogy amikor Piton Roxfortos lakosztályát kutatták át, egy láthatatlan csomag rejtette azt, amit kerestek. Ezúttal azonban semmi ilyesmit nem találtak. A két fiók egy közepesen bonyolult zárnyitó varázslatra kinyílt. Az egyikben hivatalos iratok, élelmiszerszállítványokkal kapcsolatos szerződések és hasonló sorakoztak katonás rendben, a másikon különböző intézmények, varázslóiskolák, minisztériumok, és a bájtaltani konferencia szervezésével kapcsolatos levelezés volt. Bizonyára érdekes lett volna átnézni őket, ám erre most nem volt idejük, és semmit nem mertek volna eltulajdonítani.

A kartotékszekrény kinyitása szintén nem jelentett problémát. Meglepetésükre az iratokat tartalmazó fiókokat egy szokatlan varázslattal kezelték, mely a tértágítás és a feneketlen tarisznya érdekes kombinációjának tűnt. A fiókok hossza az aktuális tartalomtól függően változott. A felső sorban az iskolában tanító tanárok kartotékjai szerepeltek, melyek teljesen normális méretűnek tűntek, alatta azonban, melyben a Durmstrang hajdani tanárainak dossziéi sorakoztak, legalább egy méter hosszúra nyúlt. A következőben az iskola jelenlegi tanulóinak adatai álltak katonás rendben, legalul pedig a hajdan volt összes tanuló mindegyikéről megőrizték az információkat. Ez a fiók olyan hosszúra nyúlt, hogy a szoba túlsó végig kellett vele hátrálni - még szerencse, hogy görgőkön gurult.

Reménytelennek látszott átnézni ezt az adatmennyiséget, így hát Harry találmásra kikeresett néhány ismerős nevet. Igor Karkarovval kezdte, az iskola volt igazgatójával, akiről jól tudta, hogy halálfaló volt. A férfi kartonján a személyes adatok szerepeltek, majd az, hogy mennyi ideig milyen tantárgyat tanított, hány évig volt igazgató, és hasonló. Amikor csalódottan visszatenni készült, akkor vette észre a néhány soros megjegyzést a lap hátulján:

"Hűsége megingott, gyáván megfutamodott a kihívások elől."

Nyilvánvaló volt, hogy a Sötét Nagyúr elárulásáról volt szó, amelyért az életével fizetett. Harry jelentőségteljes pillantást vetett Pandorára, aki a fényt biztosította neki, és kíváncsian figyelt, majd sietve tovább keresgélt.

Aurelia Armadillus lapján mindössze száraz adatok szerepeltek, semmi egyéb. A dokumentáció tanúsága szerint Karol Kotyolov *hűséges* az iskolához - legalábbis egy odafirkált megjegyzés szerepelt erről, míg Victor Krum azért kiemelkedő, mert a diákok hallgatnak rá a hírneve miatt. A diákok fiókjában csak két nevet keresett ki: Draco Malfoy ömlengős jellemzésétől egyszerűen felfordult a gyomra, míg Devon Armadillus neve mellett egyetlen megjegyzést sem talált. A fiatalember tanulmányi eredményei viszont magukért beszéltek. Nem tudni, a szülői protekció, vagy képességei okán, de tanulmányai alatt végig iskolaelső volt, és rendszeresen részt vett a különböző szakirányú nyári szemináriumokon.

Miután mindent visszazártak, a vitrines szekrény került sorra. Ha Harry még mindig ereklyék után kutatott volna, ez tűnt volna számára a legérdekesebbnek. A polcokat érdekes gyűjtemény foglalta el.

A felső polcon egy egyszerű keretbe foglalt mágikus fénykép foglalta el a főhelyet, mely valószínűleg az igazgatónő kinevezésekor készülhetett. Harry rajta kívül felismerte a képen a tanári kar tagjait is, legalábbis azokat, akiket minden nap látott a vacsoránál. A többi ember a hátsó sorban állt. Mindannyian feltűnően előkelő ruhákat és ékszereket viseltek, és büszke tartásuk is előkelő származást, vagy magas pozíciót sejtetett.

- Ezek ott hátul talán az iskola felügyelőbizottságának tagjai, már ha itt is van ilyesmi - súgta Pandorának.

A kép két oldalán egy-egy díszesen megmunkált arany és ezüst serleg állt. Mindkettőn az Armadillus család címere szerepelt.

Az alatta lévő polc közepén egy öklömnyi, színarany, ékkőberakásos szkarabeusz feküdt. Mögötte egy gyönyörű selyemlemez tölthette ki a teret, melyen olykor lángot fújva tekergőzött egy kézzel festett, kínai sárkány. A következő polcon három évszázadosnak tűnő, fémveretes bőrbe kötött kódex állt, melyek mindegyikén a Durmstrang címere díszlett a cím helyén. A legalsó polcon, további kódexek sorakoztak.

- Ezek az iskola történetének krónikái - szólta meg Pandora, lefordítva a címet körülfutó rúnákat.

Mielőtt nekiláttak volna a kutatásnak, alaposan szemügyre vették a biztonsági varázslatokat. Mint kiderült, jól tették. Már az első feltérképező varázslat felfedte, hogy a két üvegezett ajtó zsanérjait, nyitógombját, valamint az apró zárszerkezetet erős védelemmel és riasztóbűbájokkal látták el.

- Ezt nem nyithatjuk ki észrevétlenül - jegyezte meg halvány csalódottsággal hangjában Pandora.

- Valóban nem - sóhajtott a fiú. Néhány pillanatig méregette a szekrényt, és alaposan megvizsgálta az ajtókat. - Kipróbálhatunk egy másik megoldást is.

Pálcáját a jobb oldali üveglapra szegezte. A tökéletesen tiszta üveg, melyben tökéletesen tükröződött a két betörő, és szoba képe, a nonverbális varázslat hatására lassan zsugorodni kezdett. Harry addig folytatta a varázslatot, amíg a felső három polchoz szabadon hozzáférhettek.

Mindketten körbepásztázták pálcáikkal a polcok tartalmát. A sok védővarázslat, és a hely fokozott mágikus ereje azonban megnehezítette a dolgukat. Nem voltak képesek érzékelni a finom eltéréseket, akárcsak amikor Harryék a Roxfortban, a Szükség Szobájában keresték a Voldemort által létrehozott mágikus teret.

Harry keze egy pillanatra megremegett, amikor elhúzta a szkarabeusz fölött. Megrázta a fejét, és újra megpróbálta érzékelni az elrejtett, vagy megátkozott tárgyat, felidézve azokat a varázslatokat, amelyeket még Hermione kutatott fel a horcruxok kutatása idején.

- Találtál valamit? - kérdezte sűgva a boszorkány, nem akarva megzavarni a fiút a koncentrációjában.

- Azt hiszem - motyogta.

- A szkarabeusz az?

- Éppen az a furcsa. Sem az, sem a legyező nem bocsát ki olyan erős mágiát, amit érzékelek, pedig mindkettőn vannak bűbájok. Talán van még más is a polcon.

- Várj, van egy ötletem!

Pandora elővett egy apró szelencét talárja zsebéből. Kivett egy csipetnyit a sima, csontfehér porból, mely színültig megtöltötte a kis ládikót.

- Ez a legfinomabb sivatagi homok - magyarázta, társa kérdő tekintetét látva. - Nem befolyásolja a mágiát, és az sem hat rá.

Nyitott tenyeréről lágyan a polc tartalmára fújta a szinte súlytalanul szálló anyagot. Visszafojtott lélegzettel figyelték, amint a könnyű por befedi a tárgyakat.

- Ott van! - mutatott az egyik sarokba Harry, ahol két kis kerek kör teljesen tiszta maradt.

Óvatosan elvégeztek néhány újabb varázslatot, de nem tapasztalták nyomát sem átoknak, sem sötét mágiának. Pandora óvatosan benyúlt, és finoman tapogatózva *olvasta ki* ujjaival a láthatatlan formákat.

- Két fiola. - Kiemelte a tárgyakat, és Harry kezébe nyomta őket. - Tartsd vissza a lélegzeted!

A fiú óvatosan lecsavarta az egyik tetejét, és levegőt sem véve, messziről belepislogott. A következő pillanatban megkönnyebbülten fellélegzett.

- Nem méreg, vagy ilyesmi. Csak egy emlék.

- A professzor azt mondta, nem hozhatunk ki magunkkal semmit - sűgta Pandora, amint látta, hogy Harry kotorászni kezd a zsebében.

- Ne aggódj! - vigyorgott rá Harry, azzal elővett két üres bájitalos fiolát.

Néhány perc múlva a két titokzatos emlék már talárja zsebében lapult.

Miután pontosan a helyére tették az eredeti fiolákat, a boszorkány egyetlen intéssel begyűjtötte a port, Harry pedig visszánövesztette a vitrin üvegét.

- Kár, hogy nincs idő tovább kutakodni - sóhajtott. - Biztosan találunk még néhány érdekes dolgot.

- Az ajtókat még meg tudjuk vizsgálni.

A két másik helyiségbe való bejutással azonban hiába próbálkoztak. Az ajtók zsanérjait, kilincsét és zárját olyan hatékony védelem őrizte, akár csak a vitrines szekrényt. Bármelyik felnyitása riasztóvarázslatokat indított volna el, melyek akár halálos csapdaként is működhetnek, de a legjobb esetben is nyakukra hozzák ellenségeiket.

- Ha ennyire védik, biztos, hogy van odabent valami érdekes - morogta elégedetlenkedve Harry.

- Semmiképpen nem kockáztathatunk, de egy áthidaló megoldással én is szolgálhatok - felelte Pandora.

A küldetés megkezdése óta most először suhant át a boszorkány arcán egy halvány mosoly. A közelebb lévő ajtóhoz lépett, és karnyújtásnyi távolságból egy dinnyéni kört rajzolt a sima fa felületére, miközben halkán, szinte énekelve egy varázslatot kántált. A masszív mahagóni ajtó a kijelölt területen furcsán anyagtalanná vált, majd lassan áttetszővé üvegesedett.

Harry ámultan figyelte.

- Ezt hogy csináltad?

- Részleges anyagátalakító transzformáció. Ez is apám egyik találmánya. Még azelőtt fejlesztette ki, mielőtt az esküvel kezdett foglalkozni. Sajnos, legfeljebb egy percig marad ebben az állapotban.

A kör alakú, kajütablakhoz hasonló üveglap meglepő átmenetet képezve simult a fába.

- Szuper! Ezt majd meg kell tanítanod! - vigyorodott el Harry.

Bekandikálva egy igényes ízléssel berendezett hálószobát pillantottak meg. A puhának tűnő szőnyegek és falikárpitok, az ágytakaró, és a baldachin mind sötétkék voltak. A szoba mégis otthonosnak tűnt, pedig a jókora ágyon, a két éjjeliszekrényen és egy cirkalmasan díszes utazóládán kívül nem volt bútor odabent. Meglepetésükre innen is nyílt egy ajtó, ami feltételezhetően a fürdőszobába vezethetett. A varázslat valóban gyorsan ellillant, és a következő pillanatban már ismét sima fa állta tekintetük útját.

A másik ajtónál a boszorkány megismételte a műveletet, miáltal az igazgatói magánkönyvtárba is bepillantást nyerhettek. A falakat körös-körül plafonig érő könyvespolcok borították. A helyiség egyben kényelmes társalgó, vagy tárgyalószoba funkcióját is betöltötte, legalábbis erről tanúskodott az ovális tárgyalóasztal, melyet kényelmes, sötétkék bársonnyal kárpitozott karosszékek vettek körül. Odabent rend és tisztaság uralkodott, mintha egyáltalán nem használnák, ami a nyári szünet időszakában valószínűleg így is volt. Az ajtó rövid idő múlva újra átlátszatlanná vált.

Mielőtt kiléptek volna az igazgatói irodából, még egyszer ellenőrizték, hogy mindenhová visszahelyezték-e az eredeti védővarázslatokat, majd Pandora kiábrándító varázslatot szórt mindkettőjükre.

- Mi tartott ilyen sokáig - súgta Ron aggódalmasan, amint bezáródott mögöttük az ajtó. - Pocsék érzés volt itt állni a sárkányok árnyékában, amik fél órája még porrá akartak égetni.

- Nyugi, Ron, most már minden rendben van - veregette meg barátja vállát Harry.

- Megérte egyáltalán ez az egész tortúra?

- Attól ne félj, ugyanis magunkkal hoztunk valamit - felelte Harry, de Ron további kérdéseire nem volt hajlandó válaszolni.

A köpeny és a kiábrándítás leple alatt lefelé indultak a csigalépcsőn. Sietniük kellett, hogy ebédig befejezzék a szerepük szerint Piton által rájuk osztott feladatokat.